

név: ..... iskola: ..... oszt.: .....

2023 - 2024

5.-8. osztály

6., utolsó forduló

Pifkó Célia: A füveskönyv

ifjúsági regény (részlet)

Szentendre: Cerkabella Könyvkiadó, 2023

1) Hová indultak a testvérek?

.....

2) Hogy nézett ki Polli néni háza belül és milyen volt a kertje?

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

3) Hogy nézett ki a könyvtáros? Igaz vagy hamis? Írd a vonalra a válaszod!

- _____ Hajlott hátú, vézna ember volt
- _____ Nagy, aranykeretes szemüvege volt
- _____ Világosbarna zakóján jókora, kopott kávéfolt fénylett
- _____ Sötétzöld gyapjúmellényt hordott
- _____ Türelmetlen, ciccegő hangon kérdezte a gyerekeket

4) Hány kötet volt a könyvtárban?

5) Mit kérdeztek a könyvtárostól?

6) Néhány név a részletből. A meghatározások alapján írd a vonalra a nevet. Karikázd be azt a betűt, amit a meghatározásoknál megadtunk. Írd a vonalra a megfejtést és azt is, mit tudtál meg róla a részletből.

- 1. _____ néni
- 2. _____
- 3. _____
- 4. _____
- 5. _____
- 6. _____
- 7. _____

- 1. Porcelánbéka-kiállításra akarja vinni a testvéreket (2. betű)
- 2. Raktáros a könyvtárban (4. betű)
- 3. Polli néninél neki kellett felseperni a morzsákat (4. betű)
- 4. Rengeteg süteményt evett Polli néninél (5. betű)
- 5. Polli néni vezetékneve (3. betű)
- 6. Könyvtáros teljes neve (14. betű)
- 7. Ebből akart finomságot készíteni Polli néni (12. betű)

Hiányzó feladatlapokat 2024. március 5-ig pótolhatjátok.

A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Pifkó Célia: A füveskönyv

Szentendre: Cerkabella Könyvkiadó, 2023

Horváth Ildi rajzaival

4. fejezet

CSOKIS MUFFIN ÉS SZŐRÖS DISZNÓPARÉJ

– Várj egy kicsit, amíg elrakom! – szólt Persica Erinus után, s a kertkapu melletti kis padnál begyömösölte a könyvet a háztizsákjába.

– Egyáltalán minek visszük magunkkal? Nincs elég könyv a könyvtárban? – morgolódott Erinus.

– Neked nem tök mindegy? Én cipelem! – vágott vissza a nővére, miközben végre sikerült úgy becsuknia a táskáját, hogy a könyv sehol nem látszott ki. Nem akarta, hogy bárki felfigyeljen a nagy, bőrkötéses kötetre.

– Mit is mondott Akebia néni? Hol kell balra fordulni? – kérdezte szórakozottan.

– A háromlábú juhász szobránál – felelte rá gépiesen Erinus, Akebia néni ugyanis legalább nyolcszor elismételtette vele, mielőtt útnak engedte őket.

A néni útmutatásának megfelelően elindultak a könyvtár felé, de nem jutottak messzire, mert Polli Podiopsida, mintha csak lesben állt volna rájuk, könnyedén átszökött a gondozottan nyírt, aprócska bukszusok fölött, és nyájasan Erinusba karolva csicseregni kezdett.

– Hová indultok ilyen korán, drágaságaim? Ahogy mondani szoktam, korgó gyomorral csak akkor indulj el, ha már tudod, hogy az utolsó utadra mész! – nézett Erinusra, és jelentőseteljesen bólogatott hozzá, majd hirtelen idétlenül vihorászni kezdett, s határozott mozdulatokkal a kertkapu felé kormányozta a fiút.

– Gyertek, bogárkáim, sütöttem nektek egy kis finomságot! – trillázta hízelkedve.

– De hát most reggeliztünk! – próbálkozott Persica kitérni a kedves, de kissé erőszakos meghívás elől. – Meg sietnénk is... – tette még hozzá csüggedten, de már nem volt kinek, ugyanis Polli néni Erinusszal a karján eltűnt a lilaakáccal sűrűn futtatott lugasban.

A házba belépő gyerekeket édes illat fogadta. Mindenhol pédáns rend uralkodott, látszott, hogy a tulajdonos kényszerrel ügyel a tisztaságra. A lakkozott hajópadló olyan fényesen csillogott, hogy Persica csak óvatosan mert lépkedni rajta, mert attól félt, hanyatt vágódik. A falakon rózsás gobelinek tömkelege lógott, az aprócska, barátságos nappaliban pedig hófehér, horgolt terítőcskék díszítették a rózsaszín huzattal bevont foteleket. Ide tessékelte be őket a néni. A kerek asztalkán gazdagon hímzett, virágmintás abrosszal terítettek, s a közepén sütemények illatoztak: csokis muffin, kuglóf és mézeskrémesek tornyosultak a tányérokra.

– Vegyetek nyugodtan, amennyit csak akartok! – biztatta őket a néni, és egy határozott mozdulattal lenyomta Erinust az egyik székre. A fiút nem nagyon kellett noszogatni. Mindkét kezébe vett egy-egy süteményt, és falni kezdte.

– Köszönjük, Polli néni, de nagyon sietünk. Sok dolgunk van a városban – szabadkozott Persica, és a szemével próbált jelezni

a teli pofazacskóval habzsoló öccsének, hogy induljanak, de Erinus se látott, se hallott a nagy csámcsogásban.

– Ha nem szereted a süteményt, van itt egy kis ropogtatnivaló. Kesudió, innen a kertemből – kínálgatta Persicát Polli néni, és a lány orra alá tolt egy nagy tál hófehér kesudiót. Ebbe az éppen felszabaduló kezével Erinus bele is markolt, majd gondolkodás nélkül a muffin után gyömöszölte.

– Ugyan miféle sürgős dolga lehet két kisgyereknek a városban? Csak nem a Szomjas Malacban akartok limonádét inni? – érdeklődött a néni negédes hangon.

– Csak körülnézünk egy kicsit.

– Meg beugrunk a könyvtárba – kotnyeleskedett Erinus, s közben teli szájából morzsák hullottak a vastag perzsaszőnyegre.

– Könyvtárba? Micsoda szorgalmas gyerekek! – csapta össze a kezét kicsit túljátszott csodálkozással a néni. – Az nagyon érdekes hely. Sokat lehet tanulni a régi könyvekből, de egészen biztos, hogy elsőként a könyvtárat akarjátok megnézni a mi kis szigetünkön? Annyi más érdekes dolog van még itt!

– Például? – kérdezte Erinus csak úgy mellékesen két szelet mazsolás kuglóf között.

– A helytörténeti múzeum vagy a kikötő, esetleg az elátkozott kert... – rebtentette meg szempilláit Polli Podiopsida.

– Elátkozott kert? Az meg micsoda? – kapta fel a fejét Persica.

– Ó, hát biztos állíthatom, hogy a sziget legérdekesebb helye – váltott át rejtélyes hanghordozásra a néni, és Persicára meresztette a szemét. A lány most vette csak észre, hogy a néni szeme vérben úszik, mintha egy szemhunyásnyit sem aludt volna az éjszaka. Néhány pillanatig farkasszemet néztek, majd a néni visszafordult Erinushoz, hogy egy újabb süteményt erőszakoljon bele.

– És mitől elátkozott az a kert? – próbált Persica valamit ki-szedni a néniből, mert a könyvben olvasott vers sorai jutottak eszébe a bőség kertjéről, amin most a rút éj köpönyege van.

– Ez egy nagyon-nagyon régi történet... Már senki sem emlékszik, hogy mióta van így, de van egy kert itt, a szigeten, ahol nem zöldül a fű, és virágok sem nyílnak benne.

– Hogy lehet ez? – vágott közbe egyre izgatottabban Persica.

– Ezt senki sem tudja. Azt mondják, egykor egy Boronia nevű nő lakott ott.

Persica szeme felcsillant a név hallatán.

– És mi lett ezzel a Boroniával?

– A szóbeszéd szerint boszorkányságért perbe fogták. Szomorú történet – biggyesztette le az ajkát Polli néni.

– Boszorkány? Léteztek igazából boszorkányok? – szólalt meg most már Erinus is, miután lenyelte az utolsó falat mézeskrémest.

– Évszázadokkal ezelőtt sötét idők jártak. Senki sem érezhette magát biztonságban, akiről azt suttozták, hogy bűbájosságokra képes. Az emberek féltek tőlük, s kegyetlen vég várt azokra, akikre rásütötték ezt a pecsétet.

– Akkor lehet, hogy ez a Boronia nem is volt igazából boszorkány? És ha nem, akkor mi van a kerttel? Mitől pusztult el ott minden? – hadarta Persica egyik kérdést a másik után.

– Jaj, drágám felsöpörnéd a morzsákat, amit a kisöcséd elszórt? Nekem nagyon fáj a derekam, nehezen tudnék hajlongani – nézett szenvedő arccal Polli néni Persicára.

– Miért én? Miért nem Erinus? Ő eszik úgy, mint egy malac – háborgott a lány, de a néni olyan lesújtó pillantást vetett rá, hogy inkább nem vitatkozott tovább.

– Hol találok egy seprűt? – kérdezte nagyot sóhajtván.

– Azt hiszem, valahol a ház előtt hagytam, a kerítésnek támasztva.

– Persze. Fáj a dereka! Az előbb úgy szökkent át a sövényen, mint egy őzsuta – motyogta maga elé Persica, majd a szemét forgatva kivonult seprűt keresni.

Amint kilépett a szobából, Polli néni rögvest Erinushoz fordult, és egy szalvétával törölgetni kezdte az arcáról a morzsákat, mire Erinus rémülten felpattant, és a kijárat felé hátrált. Sütemény ide, sütemény oda, még az anyjától sem viselte el, hogy az arcát törölgesse.

– Ó, hát én is éppen arra gondoltam, hogy megmutatom neked az én kis kertecskémet. Kitaláltad a gondolatomat – lépett utána lelkenedezve Polli néni, és már taszigálta is kifelé Erinust.

A kertben nyoma sem volt a házra jellemző rendnek és tisztaságnak: kaotikus összevisszaságban burjánzott ott a sok különböző növény. Változatos színű és formájú virágok kúsztak a nagyra nőtt fák koronájába, alattuk olyan sűrűn nőttek a kisebb cserjék és tarka virágok, hogy egy szál gyom sem fért közéjük.

– Szóval... – folytatta a mesét Polli néni – régen élt egy boszorkány, aki ismerte a füvek, fák és virágok titkait. Tudta, hogy mivel mulaszthatja el a fogfájást, mivel forraszthatja össze a törött csontokat, és tüntetheti el a gennyedző keléseket. Sőt, azt beszéltek, ennél még többet is tudott!

– Fúúú! Genny?! Mindjárt kirókázom a sütiket! – kapta a kezét a szája elé a szó hallatán Erinus.

– Gyere csak! Mutatok neked néhány csodálatos növényt. Például itt van ez a kis aranyos: első ránézésre jelentéktelennek tűnhet, de ne ítéld a külsejéből! Csodákra képes. Már az ókori egyiptomiak is ismerték, az arabok pedig az áldás magjának

hívták. Azt beszélték róla, hogy gyógyír minden betegségre. Kivéve persze a halált – tette hozzá sajnálkozva a néni.

– És mi a neve? Mert ezt megjegyzem! – élénkült fel Erinus a csodanövény hallatán.

– Fekete kömény, vagy más néven Ni... Megjöttél, Persica? Nagyon hamar végeztél – trillázta Polli néni, de Persica határozottan úgy érezte, hogy a néni szörnyen csalódott emiatt. Úgy döntött, nem zavartatja magát, és megpróbálja a lehető legtöbb dolgot megtudni Boroniáról.

– A boszorkányokról beszélt? – kérdezte Persica.

– Dehogysis, drágaságom! Épp ezt a szőrös disznóparéjt mutattam az öcsédnek, és megígértem, hogy legközelebb csinállok neki valami finomságot belőle – mondta Polli néni, és közben pajkosan Erinusra kacsintott. Erinus cinkosan hunyorított vissza. Nem kell Persicának tudni a csodanövényről.

– Ebből a zöld ízéből akar főzni? – kérdezte Persica kétkedően. – Én talán kihagynám ezt a remek fogást.

– Ó, hát, ahogy gondold – vont a vállát Polli néni inkább lesajnálóan, mint sértődötten, és tovább kalauzolta őket a kerten. Erinus egyik ásítást nyomta el a másik után, Persica pedig magában dohogott: Ez a nő sem normális! Összehord itt mindenféle sületlenségeket kocsonyafáról meg lőnyaló csodafűről. Gyanítom, hogy annyit ért a növényekhez, mint tyúk az ábécéhez. De legalább mondott pár érdekes dolgot Boroniáról.

Végül arra jutott, hogy nem hallgatja tovább a néni süketelését a kertről, hanem haladéktalanul elindulnak a könyvtárba.

Gondolataiból Erinus rémült ordítása térítette magához. Az apró kavicsokból rakott ösvény a ház mögött jobbra kanyarodott, így Persica nem látta azonnal, mi az, ami az öccsét

megrémítette. Futva indult a hang irányába, s ahogy ő is beért a ház mögé, meglátta a nevetéstől rázkódó Polli nénit, mellette a halálra vált arcú Erinusszal, aki földbe gyökerezett lábakkal meredt az előtte terebélyesedő fára. Persica is lefékezett futtából, és döbbsen látta, hogy a magasba nyúló fa vastag, göcsörtös ágairól piros és sárga turbános boszorkányfejek lógnak. Épp olyanok, amilyeneket Boronia könyvében láttak.

– A bugyrosfejű bibircsókfá – mutogatott Erinus a fára.

– Jaj, drágaságom, dehogyis! Ez csak az én kesudiófám. Ennek a termését ettétek odabenn – nyugtatta Polli néni a rémült fiút. – Tudom, kissé bizarr a kinézete, de nagyon egészséges! És azt mondják, lassítja az öregedést – mondta, és elégedetten simította végig saját arcát.

– Kimászott a könyvből! – suttogta még mindig reszketve Erinus, mire a mellé lépő Persica irdatlan erővel oldalba vágta.

– Miféle könyvből? – csapott a mondatra Polli néni, és fürkésző szemmel nézett egyik gyerekről a másikra.

– Csak magammal hoztam a nyári szünetre a kis növényhatározómat, s abban látta az öcsém ezt a képet – magyarázta nagy komolyan a lány, és közelebb hajolt a fához, majd szakértő arccal letépett egyet a tojásdad levelek közül. – A gyűjteményembe, ha szabad – pislogott ártatlanul a nénire.

– Nem is akarjuk tovább feltartani Polli nénit, meg amúgy is, ideje indulnunk, különben nem érünk haza ebédre! Tudod, hogy Akebia néni a porcelánbeka-kiállításra akar vinni minket! – szólt határozottan Persica, és kifelé tessékelte Erinust.

A fiút nem kellett nagyon noszogatni, mert vagy az ijedtség, vagy az összevissza zabálás tette meg a hatását, de a hasa egyértelműen és egyre hangosabban jelezte, hogy valami nagyon nincs rendben vele. Polli néni hiába próbálta tartóztatni őket, Persica

udvariasan elkészönt, és a kapuhoz sietett. Erinus a gyomrát tapogatva vánszorgott utána. A néni még utánuk nyargalt, s a kertkapuban egy pillanatra elkapta Erinust. A zsebéből előkötött néhány fekete magot, és sokat sejtető mosollyal a fiú kezébe nyomta.

– Fekete kömény! Edd meg, s meglátod, azonnal jobban leszel! – súgta bizalmasan, és olyan hátborzongatóan, mézesházosan bázsalygott hozzá, hogy Erinusnak a hideg futkosott a hátán. Eszébe sem jutott volna megenni a fekete magokat, de a néni addig nem vette le róla a szemét, amíg a szájába nem vette, s hangos ropogtatások közepette el nem rágta őket. Erre Polli néni búcsúzóul összeborzolta a fiú haját, s elégedett arccal integetett utánuk a kertkapuban.

– Rettenetes ez a nő! Azt hittem, soha nem szabadulunk meg tőle! – nyögött föl Persica a lépteit szaporázva.

– Most mér' mondod! Végül is tök kedves volt!

– Persze. Veled. Te kis édes fiúcska! – utánozta Persica a néni hangját. – De velem kitakarította a fél házat! Az egyetlen érdekes, amit mondott, az az elátkozott kert volt. Vajon merre lehet? Remélem, a könyvtárban ezt is megtudjuk.

– Én speciel jól is laktam, és még sepernem sem kellett – vi-gyorgott elégedetten Erinus.

– S mi van a hasaddal? Az előbb még meg akartál halni!

– Tényleg! Már nem is fáj. Lehet, hogy mégiscsak csodaszer ez az ízé? – mondta Erinus, csak úgy maga elé.

– Milyen ízé? A szőrös disznóparéj?

– Ja. Nem, nem. Semmi – rázta a fejét a fiú. Úgy gondolta, nem kell mindent a nővére orrára kötnie. Végre volt valami, amit ő tudott, és Persica nem.

CYTISUS SCOPARIUS

A gyerekek tétován toporogtak az ódon épület előtt. A sötét téglából rakott falakat több helyütt zöldre színezte a moha. Közvetlenül a bejárat fölött egy apró torony magasodott, amelynek keskeny ablakait vörös függönyök takarták. Az íves fakapu kazettás szárnyait faragott fejek díszítették. A gonosz fintorba torzult arcokat burjánzó liánok fonták körül, melyek két oldalon felfutottak egészen a kapuszárny tetejéig, ahol úgy fonódtak egymásba, mintha örökre zárva akarnák tartani a bejáratot. A hatalmas rézkilincs emberkezet formált, hosszú, csontos ujjai karmokban végződtek.

– Ha ezzel akarnak olvasásra csábítani, akkor igencsak mellélőttek, mert az teljességgel kizárt, hogy én ezt megfogjam! – rázta a fejét hevesen Erinus.

– Valahogy nekem sem akaródzik kezet rázni ezzel a kilincscsel, pedig mindenképpen be kell mennünk. Muszáj megtudnunk, ki volt ez a Boronia – makacskodott Persica.

– Azért az botrány, hogy a 21. században még van olyan hely ezen a földtekén, ahol nincs wifi, nincs internet, telefonálni is csak a vezetékesen lehet, és azt is csak szélcsendes, napos időben, ami évente hozzávetőlegesen kétszer fordul elő – lovalta bele magát a háborgásba Erinus.

– Ez itt a kőkemény középkor, öcsikém.

– Ha már a kapu is így néz ki, engem egy cseppet sem érdekel, milyen lehet odabent – méregette Erinus bizalmatlanul az épületet, majd rángatni kezdte nővére dzsekijének az ujját.

– Mi a franc bajod van?

– Te, Pers! Asszem, valaki figyel minket abból az ablakból – préselte összeszorított fogai között a fiú, és állával felfelé bökött.

– Melyikből? – kapta fel a fejét Persica a kis torony ablakainak irányába, ahol mintha tényleg megrezdült volna a függöny, de látni nem látott senkit.

– Gyerünk! – fújta ki a levegőt élesen a lány. Bátran megragadta a karmos kilincset, és lenyomta. Amaz nehézkesen, nyikorogva mozdult. A gyerekek teljes súlyukkal nekifeszültek az ajtónak, ami lassan engedett is nekik.

Sötét, tömjénillatú lépcsőházba léptek, ahonnan széles csigalépcső indult felfelé. A hatalmas, szabálytalan kőlapokból kirakott fokok évszázadok alatt koptak fényesre, és árasztották magukból a hideget. Persica megborzongott, ahogy a kovácsoltvas korlátba kapaszkodva elszántan megindult felfelé. Erinus szorosan nővére nyomában csörtetve igyekezett tartani vele a lépést. A lépcsőket csak halványan világította meg a pislákoló lámpák fénye, de még azt a kevés fényt is elnyelték az ódon hangulatot árasztó lámpabúrák, amelyek emberi koponyákat formáltak. A fény a koponyák szemüregéből sejlett elő, és a gyerekeknek ettől olyan érzésük támadt, mintha minden lépésüket figyelnék.

– Remélem, ezek nem igaziak – közelítette ujját Erinus az egyik lámpa felé.

– Hozzá ne nyúlj! – sziszegte Persica. – Amilyen kétbalkezes vagy, még összetörsz valamit.

– Ha már itt vagyunk, esetleg utánanézhethénk, hogy véletlenül nem Drakula gróf építette-e magának ezt a könyvtárat – suttozta Erinus.

Kezüket a hideg korláton vezetve botorkáltak tovább felfelé. A lépcső tetején Persica megtorpant, de olyan hirtelen, hogy Erinus majdnem hanyatt vágódott, mikor belefejtelt nővére hátába. Egy résnyire nyitott ajtón át fény szűrődött ki, s bentről sípoló, rekedt hangon méltatlankodó morgolódás hallatszott.

– Mert mindenki ott teszi le, ahol eszébe jut! Én meg aztán szedegessem, amit összevissza hajigálnak?! Mit képzelnek ezek? Hol vannak? Bolhapiacon, hogy széttúrhatnak mindent? Én meg pakoljak utánuk? Azt hiszik, hogy ez a dolgom? Nekem, Cytisus Scopariusnak, a kartográfia, a heraldika és a diplomatika okleveles szakértőjének? Ez azért mégis csak több a soknál, hogy ennyire sem becsülik az embert. Ilyenek ezek. Disznók elé gyöngyöt!

Persica lassan, centiről centire nyitotta az ajtót, ami erre éktelen nyikorgással válaszolt. A két gyerek belépett. A bejáratnál jobbra, a körszoba kis ablaka előtt hatalmas tölgyfa írókomód terpeszkedett, ennek kifelé fordított, magasított hátulja pultként szolgált a belépők felé. A pult tetején nagy halmokban tornyosultak a nehéz, bőrkötéses, fémveretes kötetek. A helyiség egyetlen ablaka a pult mögött helyezkedett el. A földig érő, vörös bársonyfüggöny csak egy egészen kis rést hagyott, hogy a fény beszökhessen a nehéz levegőjű terembe. A fénysugárban keringő porszemek táncán át a gyerekek éppen csak a körvonalait tudták kivenni a pult mögötti magaslaton trónoló embernek, aki, most már jól beazonosíthatóan, a zsörtölődő hang forrása volt. A szikár alakot nem zavarta meg sem a nyikorgó ajtó, sem a gyerekek érkezése, látszólag ügyet sem vetett a belépőkre.

Úgy látszott, teljesen lekötötte az, hogy az előtte felhalmozott könyvkupaccal veszekedjen.

– Mert elsőre nem értik meg! Mindent százszor kell elmondani nekik, s közben a saját munkámra nem marad időm. Hetek óta mondom annak az ügyefogyott raktárosnak is, hogy vigye ezeket a helyére, de ez még mindig kevés volt, hogy megértse. A végén meg nekem kell megcsinálnom! Abies! Hol a pokolban kódorog ez már megint? – dúlt-fúlt szinte levegővétel nélkül.

– Abies!! – rikácsolta fülsértő hangon, s a könyvkupac fölött elnézve végre észrevette az előtte ácsorgó megilletődött gyerekeket. – Mi tetszik? – ripakodott rájuk, és lemászott az emelvényről, hogy jobban szemügyre vegye őket.

Cytisus Scoparius vézna, hajlott hátú kis ember volt, jobb vállánál méretes púppal. Világosbarna zakójáról még a félhomályban is lerítt, hogy jókora, kopott zsírfoltoktól fénylik. Sötétzöld gyapjűmellényén csálén fityegő rézgombok lengedeztek minden lépésénél. Nagy, fekete keretes szemüvege mögül boszúsán meredt a belépőkre, s türelmetlen, ciccegő hang kíséretében közeledett feléjük.

– Azt kérdeztem, mi tetszik! A legkevésbé sem érek rá arra, hogy ostoba kölykök lopkodják az értékes perceimet. Nos? Meltóztatnátok megszólalni? Ha nem, hát alászoigája!

– Bocsánatot kérünk a zavarásért – kezdett bele Persica, de hangja olyan erőtlen és rekedt volt, hogy maga is meglepődött, és kicsit megköszörülte a torkát.

– Nincs bocsánat! – förmedt rájuk az öreg. – Nyögje ki végre valamelyikötök, hogy miért zavartok!

– Azért jöttünk, mert szeretnénk többet megtudni a középkori boszorkányperekről. Konkrétan egy Boronia nevű nő érdekel minket – talált a hangjára Persica.

– Nocsak, nocsak! – tolta feljebb a szemüvegét vékony, szokatlanul hegyes orrán Cytisus Scoparius.

Épp úgy néz ki, mint egy rusnya, vén varjú – gondolta Persica.

– Nem tudom, vannak-e itt ennyire régi iratok – vetette fel óvatosan a lány.

– Még hogy vannak-e!? – emelte szemét a plafon felé színpadiasan a könyvtáros, majd jelentőségteljes léptekkel megindult a szobát balról határoló faragott korlát felé, és üdvözült mosollyal mutatott körbe.

– Amit ebben az évezredben papírra vetettek a szigeten, az mind megtalálható itt. Csak jó helyen kell keresni.

A gyerekek követték őt a korláthoz. Akkor látták, hogy a kis, kör alakú szoba egy hatalmas terem fölött helyezkedik el. A korláton kitekintve könyvespolcok álltak végeláthatatlan sorokban, sötét labirintust alkotva sorakoztak egymás mellett. A terem magasságában két oldalt, a karzatszerűen végigfutó folyosó mentén a polcok egészen a mennyezetig nyújtóztak.

– Anyám, borogass, ez nem semmi! – csúszott ki Erinus tárt száján. – Itt aztán van könyv dögivel!

– Közel kétszázezer kötet – húzta ki magát büszkén a könyvtáros, már amennyire a púpja engedte – És akkor még szót sem ejtettünk a...

– Minket a boszorkányperek érdekelnének – vágott a könyvtáros szavába türelmetlenül Persica, mert érezte, hogy egy végeláthatatlan monológ venné kezdetét. Cytisus Scoparius elhallgatott. Úgy meresztette dülledő szemét Persicára, mintha valami a torkán akadt volna. A lány már éppen azon volt, hogy hátba vágja az öreget, hátha félrenyelte a nyálát, vagy véletlenül lenyelte a nyelvét, de akkor Scoparius sípoló hangon, elnyújtottan kiáltott fel:

– Abieeeeeeeeeees!

Lentről, a polcok közül tompa puffanás hallatszott, mintha egy könyvkupac dőlt volna el, majd egy kócos fej jelent meg az egyik sor végén.

– Viszem! Izé... hozom! Vagyis épp most tettem a helyére! – habogta a torzonborz figura, és előbotorkált a polcok közül. Magas, tagbaszakadt, húszas évei végén járó férfi közeledett feléjük. Ritkás, szőke haja szálinként meredt az égnek. Álmatag szeme olyannak látszott, mintha éppen az imént ébredt volna fel.

– Abies! Maga semmirekellő léhűtő! Maga mihaszna naplopó! Maga tohonya munkakerülő! – visított szinte artikulátlanul Cytisus Scoparius, és a nyála szanaszét fröcsögött. – Maga már megint aludt?

Mire idáig ért a szitokáradatban feje vörösen lángolt, és Erinus biztosra vette, hogy ezt a hangfrekvenciát maximum a könyvtár padlásán tanyázó denevérek hallják meg, a raktáros biztosan nem.

– Dehogy aludtam, uram!

– Nekem ne magyarázzon! Látom a szemén! – förmedt a raktárosra Scoparius.

– Szemgyulladás, uram! – próbálkozott a szőke férfi a nyakát behúзва.

– Persze! Mióta itt dolgozik, folyamatosan, mi?

– Porallergia?

– Ami krónikus horkolással jár – jegyezte meg epésen Scoparius. – És mitől ilyen kormos a nadrágja szára? Ez egy tiszta, rendes munkahely! Ide nem lehet ilyen ápolatlanul és trehány módon beténferegni! Ez a könyvek, sőt, maga a tudomány meggyalázása.

– Majd mindjárt megmondom, mi a tudomány meggyalázása – morogta a fiatalember.

– Hogy mondja? – hajolt ki fenyegetően Cytisus Scoparius a korlátra támaszkodva.

– Elnézést uram, de a biciklim küllője mindig bekapja! – kiabálta fel vigyornak álcázott vicsorral a raktáros.

– Ne ordibáljon itt nekem, hanem jöjjön fel! – harsogta Scoparius.

– Bagoly mondja verébnek... – súgta oda Erinus Persicának.

Amíg a fiatalember komótosan felsétált a lépcsőn, Cytisus Scoparius vékony, bütykös ujjával türelmetlenül kopogott a korláton.

– A minősíthetetlen viselkedésére majd később visszatérünk. Ne gondolja, hogy ennyivel megúsza – nézett megvetően a fiatal

férfira. – És most fogja ezt a két... hogyishívjákot, és vigye őket a pincébe! – bökött csontos mutatóujjával a gyerekek felé. – És Abies...

– Igen, uram?

– Egy pillanatra! – intette magához Scoparius a férfit. – Le ne vegye róluk a szemét! Különösen a lányról és a hátizsákjáról. Megértette? – nézett rá szigorúan.

– Igenis, uram! – vágta magát haptákba Abies.

– Na, indulás, és ne maradjatok le, mert elég, ha egy helyen eltévesztitek az irányt, még a szellemetek is itt fog kísérteni majd a végeláthatatlan folyosókon – szólt a gyerekekhez fordulva, de a két gyerek megszeppent ábrázatát látva nagyot nevetett. – Nem kell rémüldözni, csak kövessetek bátran! – és már indult is lefelé a keskeny csigalépcsőn.

Persica és Erinus még a lépcső alján is hallotta Scoparius méltatlankodó morgását.

